

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Program čebelarske in sadjerejske razstave v Lescah. — Anton Janša. — Dva škodljivca čebelam. — Vrt poleg čebelnjaka. — Ukraden panj. — Kako se sadje hrani? — Naši dopisi. — Gospodarske raznoterosti. — Listnica uredništva. — Inserati.

**Program čebelarske in sadjerejske razstave v Lescah,
katera se bode pričela 17. avgusta ter bode trajala do 24. avgusta t. l.**

I. Nedelja 17. avgusta.

Pozdrav došlih gostov. Ob 10. uri otvorenje razstave na „Krištofovem“ vrtu poleg železniške postaje.

Ob 12. uri skupni obed pri „Krištofu“, potem pogovori in posvetovanje o društvenih stvareh.

Volitev dveh odsekov za premiranje. Potem izlet na Bled, ker bode ta večer jezero razsvetljeno o priliki rojstnega dne našega presvitlega cesarja.

Od 18. do 23. avgusta bode razstava obiskovalcem odprta.

Vstopnina znaša 20 kr. za osobo. Udje, ki se kot taki izkažejo, so vstopnine prosti.

II. Nedelja 24. avgusta.

Dopoldne ob 10. uri izvršitev premiranja; potem izžrebanje v ta namen nakupljenih razstavnih stvari. Ob 12. uri skupni obed, potem izlet v Breznico, kjer se bode vzdala plošča v rojstno hišo prvega kranjskega čebelarja Anton Janša. Potem vrnitev v Lesce in konec razstave.

Darila ali premije obstale bodo v medaljah e. kr. ministertva kmetijstva, v častnih diplomah društvenih, kakor tudi darilih v denarji.

Razstaviti se zamore vse, kar spada v to stroko ne le samo iz kranjske dežele, ampak tudi iz drugih dežela.

Naznanila za razstavo naj se pošiljajo do konca julija na „predsedništvo čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko na Jesenicah (Gorenjsko).“

Anton Janša,
slavni kranjski čebelar.

(Konec.)

Po ostalinskem popisu zapustil je Janša vsega imetka z gotovino vred 1747 gold. Čebelnih panjev s pripravo vred našlo se je 194, cenili so jih 1358 gold.; nadalje 12 slik, ki so jih cenili vse skupaj le 24 goldinarjev. V posebnem zaboji našlo se je tudi več zriskov in bakrorozov vrednih 15 gold. Da vrli Janša, dasi je bil slikar in e. kr. čebelarski učitelj, ni hotel na Dunaji zatajiti svojega kmetskega stanu, pričajo nam s prostim pohišnjem in drugimi reči vred tudi dvoje zapisane „irhaste hlače“.

Oglasila sta se za dedino po zakonu pogojna pri najvišjem dvorskem poveljstvu 17. novembra 1773. l. oba brata lastnoročno podpisana in sicer Valentin Janša v svojem, matere Lucije in obeh sester (Polone in Neže) imenu, Lorene Janša pa v svojem imenu.

Vsled tega so prisodili in 30. marca 1774. l. tudi izročili navedenim dedičem vse ostalino, to je po plačanih stroških i. t. d. ostanek vreden z gotovino vred 1595 gold.

Dasi pa Anton Janša ni doživel veselja, da bi bil videl med svetom tudi svoj drugi umotvor, vendar to dragoceno delo ni prišlo pod zlo. Našel se je na srečo ves nemški rokopis in dve leti po pisateljevi smrti ugledal beli dan pod naslovom:

Des Anton Janscha sel. sehr erfahrenen Bienenwirthes und k. k. Lehrers der Bienenzucht zu Wien, hinterlassene vollständige Lehre von der Bienenzucht. Herausgegeben und verlegt von dessen Nachfolger in seinem Lehramte Jos. Münzberg Wien.

Ta knjiga ima več podob. Posebnega spomina je vredna druga razkaznica, ki nam predočuje narisane take panje, kakoršne je rabil A. Janša sam, pa tudi navadne kranjske panje. Dalje vidiš tudi dva cela čebelnjaka različne velikosti, voz za prevažanje čebel in še več mičnih podob čebelarskega orodja in posodja.

Kako so se čislali Janševi zapisani čebelarski nauki, razvidno je iz tega, da so jih umni možje po dvakrat, trikrat in po štirikrat na novo pretiskali, prelagali na druge jezike ter dajali med ljudi in to ne samo po višjem povelji, nego sami ob sebi.

Vže dve leti po Janševi smrti, tedaj istega leta, ko je išla na Dunaji Münzbergova izdaja druge Janševe knjige, pretiskana je bila v Gradcu znana njegova knjižica z izvirnim napisom: „Abhandlung vom Schwärmen der Bienen.“

Pa Janšev spis je poslovenil in pomnožil kranjski čebelar Peter Paul glavar.

Prvo Janševo knjižico je pa zopet izdal leta 1807. l. Martin Kuralt v Levovu, katero je nekoliko popravil. M. Kuralt bil je Janšev učenec.

Druga Janševa knjiga prevedena bila je pa v česki jezik leto 1775. tudi po Kuraltu i. t. d.

Če si ponovim zdaj v mislih vse, kar smo čuli o popisnem znamenitem rojaku, če si ponovim vse njegove našete velike zasluge za čebelarstvo in znanstvo, sinem trditi, da je bil naš Anton Janša ne samo prvi čebelar v vsem našem cesarstvu, nego „kralj čebelarski“ v vsi Evropi.

Dva škodljivca čebelam.

Pred malo dnevi sem dobil iz učiteljske knjižnice list „Weinlaube,“ štev. 24. V prilogi tega lista, ki je v prvi vrsti vinorejcem namenjen, nahajajo se večkrat prav zanimivi članki o čebeloreji. Naj omenim le, kaj sem v tem listu čital o čebelni uši, katero gotovo vsak čebelar pozna, pa vsak vendar ne ve, da ni res tako nedolžna, kakor se sploh o nji sodi. Čebelna uš (Braula evcea) je majhna, okrogla žuželka, temnorjave barve ter je brez kril in brez očij. Mesto ust ima neka ščetinasta sesala; nog ima šest, na katerih ima česlju podobne parkeljee. Najraje sedi čebeli na hrbtu. Svoje ščetinaste sesala zasadi čebeli v telo, ter ji sesa, enako drugim takim zajedam kri. Nektera leta je tega mrčesa silno veliko, nektera leta pa ga je manj. Trotje imajo malokedaj uši, držijo se rajši delavk; največ pa jih imajo matice.

To ravno je že marsikterega čebelarja napotilo, da je mislil, da so to čisto nedolžne živalice, drugači bi jih čebele matici obrale. Ali skušnija drugače uči.

Župnik Hammer v Naumburgu je našel na eni sami matici 187 uši; osnažil jo je, pa v malo dneh jih je našel na nji zopet 64. Zopet jo je osnažil; pa ušiva reva je vendar naslednje leto poginila. Ušiva matica je nekako klavrna, položi tudi manj jajčec kakor po navadi, in po zimi rada pogine. Ušivost je torej čebelna bolezen, ktera se lahko razširi, in čebelarju precejšno škodo pouzroči. Matico pa tega mrčesa osnažiti ni ravno lahko, ker se uš dobro drži za dlako; poleg tega pa tudi jako urno teči zna. Naj bolj se to opravi, če se matico drži za krila ter se uši z jako špičastim klinčekom odpravijo.

Ušivo matico je najbolje v jeseni z drugo, zdravo nadomestiti. Čebelna uš ne nese jajčec, ampak ima po 4 žive ličinke. Ko pride ličinka iz maternega telesa, pade na tla, in ostane na tleh 14 dni. Čez 14 dni pa zleze godna uš čebeli na hrbet. Zato je treba da je dno panja vedno snažno, da se skrbno odstrani vsaki drobir. Vse to čebelar, ki ima nove panje, kaj lahko opravi, težji pa je to, dostikrat celo nemogoče čebelarju s starimi škatli.

V imenovanem listu se dopisnik pritožuje tudi o srakoperju, da je čebelam silno nevaren, ter svetuje vsacega srakoperja, ki se v bližini čebelnjaka pokaže vbiti. Da je ta tica pravi čebelni volk je sploh znano, in nobeden pameten čebelar ne pusti tega požeruna blizo čebelnjaka gnezditi. Vprašanje je le, ali jih bomo smeli v prihodnje streljati, če ne bomo imeli lovskih listov (Jagdkarte), ali si bo moral čebelar zavoljo srakoperjev znabiti tudi kupiti dragi lovski list? Naj bi slavno društveno predsedništvo to poizvedilo, ter v prihodnjem listu povedalo, kako in kaj.

L. Abram.

Vrt poleg čebelnjaka.

Vsak umni čebelar gleda na to, da vseje v vrtu, v katerem stoji čebelnjak, kolikor mogoče takih rastlin, katere dajejo čebelam mnogo paše ter jim na ta način postavi pogrnjeno mizo polno sladkih jedi pred izletnice. Tako delo je gotovo hvale vredno, a žalibog ima mnogokrat tudi svojo slabo stran, ker pri vsem tem dostikrat ne dosežemo nikakoršnega vspeha.

Kupili smo si v kaki prodajalnici za semena po dvajset in tudi več vrst cvetličnih semen, katere so se nam posebno priporočala in iz katerih dobimo najlepše

eveteče cvetljice, a po njih ne vidimo nikdar ali pa redkokrat leteti kako čebelico in srkati iz njih medu. Vzrok temu je, da mnogo rastlin nima vsako leto v sebi medu, ako ga pa, imajo ga v takem času, v katerem dobijo čebele drugod boljšo pašo. In tako se mnogo poskuša in zopet zavrže, torej bi tukaj omenili nekoliko tistih rastlin, katere se vselej dobro obnesejo.

Pričnemo naj torej takoj pri plotu. Ako imamo sezidan ali pa lesen plot, zasadimo poleg njega, divjo trto (*Ampelopsis quinquefolia*). Divja trta cvete 5 do 7 tednov meseca julija in avgusta, to je ravno v istem času, o katerem je v mnogih krajih paša zelo pičla. Divja trta zasađi se jako lahko s količi, kateri radi poženejo koreninice.

V vrti naj nikdar ne manjka sledečih rastlin:

Za prvo spomlad je najboljša „*Arabis alpina*“, katera je jako nizka in več let razteča rastlina; dalje tudi „zvonček“, navadna rudeča „*trobentica*“ in „*Cynoglossum linifolium*“.

Za poletni čas je jako sposobna „*Phacelia Fanacetifolia*“, katera zraste 1 do 2 čevlja visoko. Nikdar naj tudi v vrtu ne primanjkuje rastline „*Asclepias syriaca*“.

Za jesenski čas priporočamo „*resedo*“, pozno sejano „*Cynoglossum linifolium*“, različne „malve“ in „*Sedum telephium*“.

Ker imamo v vrtu tudi zelenado, opozorujemo posebno na „špargelj“, kateri navadno po košnji cvete in čebelam mnogo živeža daje, isto tako tudi grah in fižol, kateri do jeseni cvete. Tudi boraš (*Barago offic.*) ako ravno le plevel, je čebelam prijeten.

Da je sv. Janeza jagoda in malinev grm isto tako tudi lešnik, dobra paša čebelam je obče znano; isto tako ugajajo čebelam tudi drugi grmi, kakor „*Symphoricarpus racemosus*“ in „*Amorpha fructicosa*“.

Tudi drevje daje dobro pašo, kakor vrba, topol, kostanj belo in rudečo eveteči in lipa. Posebno priporočamo „tujco“ (*Thuja occidentalis*).

Vse te rastline dobijo se lahko pri „Schmidtu v Erfurtu“ in tudi pri drugih vrtnarjih.

— r. —

Ukraden panj.

Raztogoteni bili so vsi čebelarji v vasi D

Poštenemu črevlarju Novak-u bil je vkraden prve dni majnika edini panj čebel, ktere ga je imel in sicer ravno pred naj boljšo pašo.

Vlansko leto meseca junija, ravno ko je Novak v hiši prav po kopitih nabijal, pridivja mu roj pred okno in se vsede na bližnjo češpljevo vejico. Bilo je kakor da bi se čebele pridnemu starčeku ponudile. Črevlar prej ni nikdar čebelaril, a zdaj ga je poprijelo neko veselje, vjame roj, kupi si nekaki panj — (staro kišto) ter ga postavi tako pred okno svojega stanovanja, da ga je imel vedno pred očmi.

Kolikrat je dreto potegnil in šilo zabodel, tolikrat je skozi okno panj pogledal, kateri se mu je pretečeno leto prav dobro obnesel.

Letos bilo je neugodno vreme, a pital je čebelice z veseljem, katero se ne da popisati; prav zaljubljen je bil v njegov „panj“, seveda računil je na dva ali tri roje in polne sklede medu.

Njegovi sopruzi Marjani pak nij bila kaj po volji prevelika ljubezen do čebel, ženske imajo v tej zadevi vedno sitnosti; in Marijana imela jih je še več, kot druge „Evine“ hčere.

V kratkem času opazila je, da podplati nijso tako hitro nabiti, kakor v prejšnjih časih, ko še čebelj ni bilo pri hiši. Vsaj nij bilo drugače mogoče.

Stari Novak — Miha bilo mu je ime, nij le vsako uro par stokrat skozi okno pogledal, ampak šel je tudi po dvajsetkrat na dan v vrtee svoje ljubljene čebele obiskat, pri katerih je po 5 do 10 minut posedel. Marijana našla ga je nekega dne, prišedši iz polja, celo pri panju na vrtu črevljariti.

Ako dobijo stari „mojstri“ mlade žene ali najdejo kak roj, postanejo popolnoma „norčavi“, pravi star kmetski prigovor na Bavarskem.

To ne sme in ne more dalje trajati, previdela je Marijana že davnej; mislila si je „najprej delo, potem zabava.“ Torej more biti konec tej stvari, sosedovega Franceka povabi k sebi in mu razloži kaj namerava storiti ter ga prosi naj jej pomaga izpeljati namen. Francek po noči zamaši izletnico in odnese panj na Novak-ove senožeta, kjer ga je postavil med grmovje, kakor mu je vzkazala Marjana.

To je bil namreč tisti rop, kateri je toliko krika napravil po vasi.

Čebele so na senožetih „dobro letele“ in se pomnožile bolji kakor pod črevljarjevim oknom, Marijana pa, katera je sama polje opravljala, pazila je pridno na čebele in Francek — (on sam je razun črevljarice vedel, kdo je panj vkradel) — pomagal jej je roje loviti. Starega črevljarja pustila sta pa brez usmiljenja žalovati po vkradenih čebelah.

Težko je bilo Marjani pri srcu ko opazi, da Miha le malo jé, malo pije, po noči od žalosti spati ne more ter zdihuje kakor da bi bil koga vmoril. Vedno je v strop gledal in mislil kdo bi bil hudobni tat. Marijana mu je večrat že hotela povedati kje so čebele pa premislila si je ter Mihu zašeptala „črevljar naj ostane pri svojih kopitih“. Nekega večera ko je črevljar skozi okno zijał na mesto ker je nekdaž stal panj, reče mu Marijana: „Meni je sicer prav, da nij več čebel, vsaj si preveč delo zanemarjal“. To je pa njega tako razjezilo, da bi jej bil kmalo pometal kopite v glavo. Štirideset let je bil že ž njo poročen a nikdar nij bil še tako hud.

Črez več tednov so vaščani pozvedeli kedo je črevljarju čebele vkradel, vsa vas se je smijala, le vbogi črevljar nij nič o tem zvedel ničesa, kajti malo gluh je bil tudi že. Kar nekega dne koncem paše, zagleda na jutro, ko ravno vzame kopita in dreto v roko, pred oknom štiri panje, — polne čebel i medu in med njimi tudi vkradeni panj.

Da bi bil to že kadaj kak tat storil, tega ni mogel zapopasti; nij vedel je resnica ali sanje.

Včeraj pa pridna Marijana nij mogla več prikrivati resnice, ko je vidila, kako ga čebele razveseljujejo.

Objel je staro Marijano, stara je že kakih 65 let (natanko se ne izve), in prosil jo je, naj mu odpusti, ker je bil oni večer tako hud, da bi jo bil kmalo našgal z kopiti.

Kaj bo neki Marijana drugo leto storila, ali bo zopet roje lovila? Ona upa, da bode z večjo množino panjev pojenjala črevljarjeva prevelika „norčavost“ na čebele.

Bog vé, ali se Marijana v slednji zavedi ne moti?

J. R.

Kako se sadje hrani?

Da sadje prav hranimo, moramo paziti na to le:

1. Sadje, ki mora biti toliko časa na drevu, dokler postane popolnoma zrelo, naj se skerbno potrga.

2. Pazi naj se, da se sadje ne rani, ali pa pritisne, kajti kjer je vtis, je kmalo tudi gnjiloba, posebno pri sadji tenke gladke kože in rahlega mesa.

3. Pred, ko se sadje spravi v zimske shrambe, se mora dobro obrisati in poškodovano odstraniti.

4. Jesensko sadje naj se pušča 2 tedna v hladni sobi; zimsko sadje pa naj se precej čez 2—3 dni spravi v zimske shrambe.

5. Spravlja naj se v zimske shrambe, ko je suho vreme; mokro sadje se ne sme spravljeti, ker to pospeši gnjilobo.

6. Zimske shrambe morajo imeti vedno enakomerno temperaturo, nikedar manj, nego 5 °, in nikedar več, nego 10 ° R. Verh tega naj bodo suhe in zračne.

7. Vse stvari, ki dišijo po gnjilobi ali trohnobi, kakor n. p. stare deske, nečista slama, naj se odstranijo.

8. Sadje se ne sme nikedar naložiti više, nego v dve ali tri plaste in vedno tako, da pride muha navzdol, pecelj pa navzgor. Le sadje trdega in gostega mesa se lahko v več plast naloži.

9. Varuje naj se sadje miši in podgan. Spravlja naj se tedaj na police, kamor miši ne morejo. Ako se spravlja na mize, naj se mizne noge z gladkim oljnatim popirjem 1½—2 čevlja (48—64 centim.) visoko ali pa naj se 2 čevlja (64 centimetrov) na nogah naredi 6 palcev (15 centimetrov) širok kositar okolo in okolo nog tako, da je nekoliko navzdol obrnjen. Na tako oborožene noge ne morejo miši in podgane splezati.

Posebno dober način, po katerem se žlahtno sadje lahko do prihodnjega leta ohrani zdravo in okusno, je sledeč:

Ko se je sadje skerbno obralo, naj se najlepše izbere, n. p. najlepša jabelka in hruške. Ko so se začele nekoliko potiti, naj se dobro z robcem obrišejo in vsak sad za se v bel tenek pivni papir zavije tako, da se konci popirja zavijó okolo peceljna: sadje se potem v sode ali pa škrinje, katerih stene so prevlečene z debelim pivnim papirom, v plaste naloži tako, da pride pecelj navzgor, muha pa navzdol. Vrh vsake plasti naj se potroši nekoliko čistih otrobov, pernatih plev, ali pa tudi stolčenega oglja tako, da se napolnijo vsi prazni prostori med poedinimi koščki sadja. Te tvarine morajo biti se ve da suhe in brez duha. Tudi suhi pesek, brinjeve igle se lahko za to rabijo; posebno zadnje zaprečujejo mišim vhod do sadja. Ko se je zadnja plast sadja naložila, pokrije se s kako zgoraj omenjenih tvarin n. p. z debelim pivnim popirjem; sod ali škrinja se potem dobro z deskami zabije. Posoda pa se shrani v zimske shrambe ali pa se zakoplje 2—3 čevlje (63 centim.—1 meter) globoko v zemljo, da nemore zrak do nje. Posode, ki so v zemlji zakopane, se puščajo toliko časa v nji, dokler se sadje ne rabi. Ker ne stoji tako sadje potem, ko se zopet vzame iz zemlje, dolgo časa, je dobro, da se spravlja le v majhne posode; za porabo se vzame, kedar je potreba, le ena posoda iz zemlje.

Ako so bile pa posode spravljene v kako shrambo, potem treba posode vsaj vsakih 14 dni odpreti, in vse sadje preložiti. Pri tej priliki naj se odstrani vse gnjilo sadje.

Naši dopisi.

Iz Čateža 24. junija. O naših čebelarjih Vam hočem poročati o priliki; o sadjerejstvu povem naj le, da se pri nas skoraj vsak kmet peča sè sadjerejo, seveda bolj primitivno. Kadar je letina ugodna pridela se pri nas obilo in tudi prav do brega sadja. Zastran razstave Vam vošim dober vspeh. Na zdar! II.

Kostanjevica 28. junija. Predno začnem sporočati o tukajšnjem čebelarstvu in sadjerejstvu, se Vam, gospod predsednik, v imeni krajnega šolskega sveta prav toplo zahvalujem za poslani panj in drugo čebeljarsko orodje. Da se že poprej zahvalil nisem, uzrok je ta, ker sem želel Vam kaj o tukajšnjem čebelarstvu sporočati, pa zaradi vedno slabega vremena skoraj nisem imel kaj. Toraj oprostite, da sem zahvalo tako dolgo odlašal.

Letošnja čebelarška letina bode spadala tukaj gotovo med najslabše, posebno, ako bo tudi jesenska paša taka, kakor je bila spomladna. Drevje je za naše čebele obevetelo skoraj brez koristi, travniki isto tako. Vedni vetrovi in deževje niso pustili čebel izletati; če so pa šle na pašo, se dostikrat niso več vrnile. — Rojev je silno malo in še ti so se jako radi skazili, ker so se mlade matice pri prašenji pogubile. Spomladi in to že meseca maja imeli so tukajšnji čebelarji zaradi lakote dovolj mrličev. Še več jih pa bodo imeli poleti. Kostanj, ki tukaj posebno rojem najbolj vpomore, je obevetel skoraj brez koristi čebelam; samo 2 dni so na njim brale. Ob čim bodo sedaj reve živele do ajde?

Kdor ima kaj medu jim daje jesti, a kdor ga nima, jih pusti stradati in poginiti. Ko bi čebelarili po novem načinu, bi z boljšimi panji pomagali slabim, a s starimi panji to ne gre.

Čudno je, da se naši kmetje nikakor ne ogrejejo za nove panje. Jaz jim pri vsaki priliki razlagam in dejansko razkazujem prednosti novih panjev napram starim, pa vse je zaman. Do zdej sem pridobil še le enega vnetega učenea, gospoda Aloj. Gača, mlajšega. Upam pa, da mi bo ravno ta edini, ker ima res veselje do umnega čebelarstva, s časoma pridobil še drugih.

Od naših ljubih čebel Vam toraj nisem sporočal ničesar veselega. Zdaj Vam hočem še o tukašnjem sadjerejstvu kaj povedati. Letina za sadje ni kaj prida. Sliv, ki so tukaj najmenitnejši sadni pridelek je malo; črešenj je še precej in prav lepe so; le škoda, da se nikamor ne izvažujejo. Hrušk in jabolk bo nekaj, pa tudi ne obilo. Pa kaj pravim, obilo, saj jih biti ne more, ker imamo premalo drevja. Pri tako vgodnih okoljščinah, kakor so tukaj, bi lahko kmetje tisuče za sadje potegnili, tako pa še desetakov ne dobijo. In kdo je kriv? Vnemarnost, zaspanost.

Sree človeka boli, ko vidi velikanske pašnike, gole brez vsakega drevesca, po katerih živina strada in silno vročino trpi, kader bi lahko rastle vsakovrstno sadje. Tak pašnik imajo med drugim tudi ponosni Šentjernejčani. Človek mora nehote misliti, ko to lepo goličavo, v ravnini tik vasi ogleda, da njeni lastniki nimajo možgan. Ali pa, da živijo v taki slogi, kakoršna je med našimi kmeti navadna, da eden družemu dobrega ne privošči. Služboval sem pred nekaj leti na Kočevskem. Pravijo, da so Kočevarji vnemarni gospodarji; pa vender sem pri njih našel lepo navado, ktero bi tudi Slovencem, posebno Doljencem živo priporočal. V občini, kjer sem služboval so vsi pašniki, kar jih je blizo vasi, zasajeni s raznim sadnim drevjem. Vsak, ki ima pravico do pašnika, sme nanj saditi drevje, kakor ga je volja. To drevje pa je potem njegova lastnina, in ga za njim podedvajo tudi njegovi nasledniki.

Ali ni to pametno in vredno posnemanja? Ali naj pri nas poskusi kdo tako storiti, stavim, da ne bi drevesce stalo dve noči. Gospodje župani in srenjski odbori bi lahko tukaj veliko koristili; pa kaj, ker ni sloge, še manj pa resnične dobre volje.

Za Vaš mali list je moj dopis že malo predolg, naj bo toraj za danes dovolj.

L. Abram.

Iz Žerovnice 17. julija. V zadnji številki „Slovenskega čebelarja in sadjerejca“ čital sem „kako nastanejo panji z trotovkami“. Letošnja spomlad bila je zaradi vednega deževja čebelam jako neugodna. Posebno rojem „drujcem“ se je večidel slabo godilo, kajti matice se niso mogle prašiti, to je, one so se večidel pri prašenju pogubile, kajti komaj se je pokazalo solnce se je vлил čez četert ure zopet dež in matice nij bilo nazaj. Nekateri čebelarji dali so takim rojem zalego dobrih panjev, a koliko je takih čebelarjev? Kdor pa še s starim panjem čebelari bo to zelo težko storil.

Trotovih panjev bo letos vsak čebelar gotovo več ali manj imel; preiskuje naj toraj vsak čebelar v tem mesecu predno pelja čebele „na pašo“ ali so panji v redu ali ne. Panji s trotovkami naj se brez usmiljenja poderejo in med naj se izcedi, čebele bodo našle uže druge panje. Bolje je na pašo dajati močne panje, ter težke peljati nazaj, kakor slabe voziti na pašo in oropane nazaj.

Vsled slabega vremena je letos sploh malo rojev, drag bode med in čebele, še dražje jih pa bodo čebelokupci plačevali na spomlad. Ako si bom namenil kaj čebel oddati ne mislim jih na čebelariskim semnju prodati, ker nam Ljubljčanani ceno „diktirajo“, prezimel jih bom raje in prodal spomladi; — kdor bo plačal boljše, ta jih bo imel.

L. Z.

Iz Borovnice 10. julija. Čebele so bile do sedaj pri nas jako slabe. Zaradi slabega vremena imamo komaj jedno tretjino rojev in še te smo morali delj časa z medom preskrbovati. V teku jednega tedna popravile so se pa čebele čudovito dobro, kajti dobro pašo imajo na gozdu, torej imamo še upanje, da bomo dobili še nekaj rojev. — Sadja bode letos pri nas malo, češpelj skoraj nič, a po drugih krajih po Notranjskem sem pa videl češpljeva drevesa tako s plodi obložena, da kaj tacega ne pametvam.

F. Papler.

Gospodarske raznoterosti.

C. kr. ministerstvo kmetijstva poslalo je našemu društvu za razstavo eno srebrno in eno bronasto medaljo.

Naše čast. gospode ude prosimo, ako bi nam večkrat blagovolili poročati o čebelariskih in sadjerejskih razmerah posameznih krajev.

Današnje številki je med inserati pridjana vstopnica za razstavo v Lescah od 17. do 24. avgusta. Vstopnico naj vsaki ud odstriže, nanjo svoje ime vpiše in pri vstopu vratarju mesto plačila odda. Brez take vstopnice mora vsakdor 20 kr. vstopnine plačati.

Prihodnja številka „Slovenskega čebelarja in sadjerejca“ izide zaradi razstave uže 8. dne avgusta.

Listnica uredništva.

Vsem gospodom dopisnikom izrekamo prisrčno hvalo!

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarkega in sadjerejskega društva za Kranjako“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani